

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.II.30.734/2010/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Bernáthné dr. Gönczi Ágnes ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - az előbb személyesen eljáró, majd a fellebbezési eljárás során Dr. Barta Béla ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű és II.rendű alperes neve II. rendű mindketten (címük) lakos alperesek ellen közös költség megfizetése iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 23.G.40.157/2010/5. számú ítélete ellen az alperesek által 6. és Pf. 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, a keresetet elutasítja; mellőzi az alperesek kötelezését perköltség megfizetésére a felperes részére és illeték megtérítésére az állam javára; a felperes által az államnak megtérítendő kereseti illeték összegét 10 000 (Tízezer) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 000 (Tizenötezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperesek az **Ó., V. u. /1.** alatti ingatlan egyenlő arányú tulajdonosai voltak. A lakásszövetkezet kezelésében lévő lakásokba, így az alperesek lakásába is, 1995. végén került beszerelésre **Z. L.** vállalkozó részéről a felperessel kötött megállapodás alapján az ún. soros rendszerű kábeltévé szolgáltatás. A lakásszövetkezet 1996. július 17-i küldöttgyűlése akként határozott, hogy 1996. szeptember 1-től kezdődően a tv-szolgáltatási díj beépítésre kerül az üzemeltetési költségbe. A lakásszövetkezet és **Z. L.** között a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon 10.G.40.184/2000. szám alatt peres eljárás volt folyamatban, melynek során 2004. június 24-én a felek egyezséget kötöttek, aszerint a felperes fizette meg a kábeltévé-...

szolgáltatással és karbantartással összefüggésben keletkezett díjhátralékot. A lakásszövetkezet által készített adatlap szerint 1996. novemberétől 1999. december végig az alpereseknek 16 300 Ft, míg 2000. januártól 2004. március hónapig bezáróan 33 050 Ft kábeltvé-díj tartozása keletkezett, amelynek megfizetésére a felperes a 2005. november 15-én kelt, s a címzettek által másnap átvett levélben szólította fel az alpereseket, eredménytelenül.

A fizetési meghagyással indult eljárásban a felperes keresetében 75 955 Ft és ennek 2005. december 1-től járó, a jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő összegű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket, közös költség címén. A követelés jogalapjaként a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény 95. § (1) bekezdés b) pontjára, 109. § (1) bekezdésére és a 110. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a lakásszövetkezet alapszabályára hivatkozott.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. A fizetési meghagyással szemben előterjesztett ellentmondásukban arra hivatkoztak, hogy közös költség kiegyenlítésére szóló felszólítást nem kaptak, s egyébként is számukra megállapíthatatlan, hogy a felperes követelése mely időszakra vonatkozik, s mi a számítás alapja.

Az elsőfokú bíróság ítéletében egyetemlegesen kötelezte az alpereseket 49 350 Ft, ennek 2005. december 1-től a kifizetésig járó évi 12 %-os kamata és 9 000 Ft perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A le nem rótt kereseti illetékből a felperest 3 500 Ft, az alpereseket egyetemlegesen 6 500 Ft állam javára történő megtérítésére kötelezte.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy az alpereseket, mint a lakás-szövetkezet tagjait a tagsági viszonyból eredően terhelik az alapszabályban előírt kötelezettségek. Az 1996. július 17-én elfogadott lakásszövetkezeti küldöttgyűlési határozat értelmében 1996. szeptember 1-től kezdődően a tv-szolgáltatási díj az üzemeltetési költségbe került beépítésre, így az közös költségnek minősül. A lakásszövetkezet 2005. május 24-től hatályos - a felperes által becsatolt - alapszabálya V. fejezetének 1./ pontja értelmében a szövetkezet a tagok és nem tag tulajdonosok fenntartási (üzemeltetés, karbantartás, felújítási és egyéb) költség hozzájárulásaiból gazdálkodik. Ugyanezen fejezet 2./ pontja értelmében a szövetkezet tagjai és nem tag tulajdonosok az épületek fenntartásával kapcsolatos költségeket épületenként külön-külön viselik, a használatukban lévő lakás, helyiség alapterülete szerint. A felperes által a fizetési meghagyás mellékleteként csatolt adatlap tanúsága szerint megállapítható, hogy az alperesek 1996. novembere és 2004. márciusa között 49 350 Ft összegű tartozásukat nem egyenlítették ki. Azt, hogy ez a tartozás az alpereseket terheli, a felperes által becsatolt okiratokból megállapítható volt, s ezért ezen összeg megfizetésére egyetemlegesen kötelezte őket.

Kifejtette, hogy a tartozás megfizetésére a felperes az alpereseket csak 2005. november 15-én kelt levelével szólította fel, addig a lakásszövetkezet késedelemben volt a Ptk. 302. § b) pontja értelmében, s ez a Ptk. 303. § (3) bekezdése szerint kizárja a kötelezettek egyidejű késedelmét. Ezért a felperes által követelt és a bíróság által megítélt összeg

között különbözetként mutatkozó, késedelmi kamatként felszámított tartozás megfizetésére az alperesek nem kötelesek, az erre irányuló keresetet elutasította.

Az alperesek késedelembe esésének időpontját 2005. december 1-jében határozta meg, s ettől kezdődően késedelmi kamat fizetésére kötelezte őket, az akkor érvényes jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékben.

A pernyertesség-pervesztesség arányának figyelembevételével rendelkezett az illeték állam javára történő megtérítéséről, s marasztalta a nagyobb részt pervesztes alpereseket a felperes képviselőjének munkadíjából álló perköltség megfizetésére.

Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára kötelezését, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Azzal érveltek, hogy a felperes sem a követelése jogalapját, sem összecszerűségét nem bizonyította, mert nincs olyan érvényes határozata, ami a közös költség fizetési kötelezettségüket összecszerűségében megállapította volna. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett, s a felperes által hivatkozott határozatok véleményük szerint ilyenek nem minősülnek. Hangsúlyozták, hogy a perrel érintett ingatlanok csak 2003. márciusáig voltak tulajdonosai. Állították, hogy a követelés összecszerűségét megalapozó kimutatást nem kapták meg, így a tartozásuk összecszerűségéről nem rendelkeznek ismeretekkel.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, helyes indokaira tekintettel.

Az ítélet tábla erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet részben elutasító rendelkezését a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében írtakra figyelemmel.

A fellebbezést alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben helyesbíti, részben kiegészíti az általa a fellebbezési eljárás során beszerzett, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 13.G.40.211/2008. szám alatt folyamatban volt ügyében hozott részítélete és az azt helybenhagyó, a Debreceni Ítélet tábla Gf.IV.30.739/2009/8. számú részítélete alapján az alábbiak szerint:

Az 1996. július 17-i lakásszövetkezeti küldöttgyűlés által elfogadott 6. számú határozat szerint „100 Ft/lakás szolgáltatási díj ellenében a kábeltelevíziós díj 1996. szeptember 1. napjától az üzemeltetési hozzájárulásba beépítésre kerül, amennyiben a kábeltelevíziós szolgáltatási szerződés 1996. augusztus 31-ig meg lesz kötve”. A lakásszövetkezet igazgatóságának 2004. június 10-én hozott 2. számú határozata arról rendelkezett, hogy „a 2004. június 4-i küldöttgyűlés által a kábeltelevízió díjbeszedés perbeli egyezségére vonatkozó 2004. június 27. napján sorra kerülő bírósági határozat alapján a tartozást a

közös költség részeként kell előírni és beszédese érdekében ennek megfelelően kell eljárni".

A lakásszövetkezet közgyűlése az 1/2009. 05. 21./9. számú közgyűlési határozatában elfogadta, hogy a kábeltelevíziós díjtarozásokat a lakásszövetkezet közös költségként írja elő és hajtsa be a bírósági eljárások során. A lakásszövetkezet 2000. szeptember 14. napjáig hatályos alapszabálya II. fejezet c/1./ pontja szerint „a szövetkezet tagsága gazdálkodási egységenként (épületenként) házértekezleten (tagértekezlet) tárgyalja meg a közgyűlés, részközgyűlés és a küldöttgyűlés elé terjesztendő ügyeket, dönt a saját épületét érintő ügyekben, a közös helyiségek hasznosításában, az épület karbantartását és felújítását érintő költségekben".

Az alapszabály 2000. szeptember 14-től hatályos II. fejezet c/1./ pontja úgy szölt, hogy „A szövetkezet tagsága gazdálkodási egységenként (épületenként) házértekezleten (tagértekezlet) tárgyalja meg a közgyűlés, részközgyűlés és a küldöttgyűlés elé terjesztendő ügyeket. Dönt a saját épületét érintő ügyekben, a közös helyiségek hasznosításában, az épület karbantartását és felújítását érintő költségekben, kivéve az éves közös költség négyzetméterenkénti előírázatának módosításáról, az üzemelési többletkiadás felújításból történő pótlásáról, illetőleg a házfelügyelői összevonásokról."

Az így helyesbített, illetve kiegészített tényállás alapján az ítéltábla azt állapította meg, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, az alperesekkel szembeni követelése megalapozott voltát nem tudta igazolni.

A felperesnek a perben azt kellett volna bizonyítania, hogy az arra hatáskörrel rendelkező szerve határozatot hozott arról, hogy a szövetkezet tagjait - így az alpereseket - milyen időszakra, milyen összegben terheli a kábeltelevíziós díjfizetési kötelezettség.

A felperes által a **Z. L.**-nak teljesített fizetés ugyanis - még ha bíróság által jóváhagyott egyezségeen alapult is - önmagában - a tagokat kötelező határozat meghozatalának igazolása nélkül - nem lehetett elegendő a kereseti kérelemnek megfelelő ítélet hozatalához.

A felperes által hivatkozott határozatok sem alapozzák meg követelését.

Az 1996. július 17-i küldöttgyűlési határozatban ugyanis csak feltételhez kötöten - a közös költség részeként - állapították meg a kábeltelevíziós díjat 1996. évre vonatkozóan, lakásonként havi 100 Ft tervezett összegben.

Ugyanígy nem alkalmasak a követelés megalapozott voltának bizonyítására a 2004. június 10-i igazgatósági, illetve az 1/2009. 05. 21./9. számú közgyűlési határozatok sem, ezek ugyanis nem tartalmazták, hogy az egyes tagok, illetve lakások tekintetében milyen időtartamra és milyen összegben meghatározott költséget kívántak előírni a szövetkezet tagjaival szemben, s a határozatokban a felosztás elvei sem kerültek konkrétan megfogalmazásra.

Az esetleges fizetési kötelezettség megállapítása során a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény felperes által felhívott szakaszait is figyelembe kellett venni. A 109. § (1) bekezdése szerint a lakásszövetkezet tevékenységének pénzügyi forrását a tagok építéssel, a tagok és nem tag tulajdonosok fenntartással (üzemeltetéssel) és felújítással kapcsolatos befizetései és a szövetkezet egyéb bevételei szolgáltatják. A (2) bekezdés úgy szól, hogy a tagok és nem tag tulajdonosok építéssel, fenntartással (üzemeltetéssel) és felújítással kapcsolatos kötelezettségeit épületenként külön-külön kell megállapítani és nyilvántartani. A költségek viselésének módját az alapszabályban kell meghatározni.

E rendelkezések, valamint a perbeli időszakban hatályban volt alapszabályok előzőekben idézett rendelkezései alapján a lakásszövetkezetnek a közös költségen belül érvényesítendő kábeltelevíziós díjfizetési kötelezettség tárgyában határozatot kellett volna hoznia. Ilyen konkrét határozat meghozatalát a felperes nem bizonyította, mint ahogy azt sem, hogy a lakásszövetkezet a tagok kábeltelevíziós díjfizetési kötelezettsége tárgyában - az általa **Z. L.**-val kötött egyezsége és az azon alapuló teljesítést követően - a tagokkal szemben pótbefizetési kötelezettséget rendelt volna el az arra vonatkozó jogszabályi és alapszabályi rendelkezések betartásával.

Összességében tehát a felperes nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani azt az állítását, hogy a **Z. L.** által működtetett kábeltelevíziós rendszer utólag általa kiegyenlített díja a lakásszövetkezeti tagok által fizetendő közös költségek része lenne, amelyet a tagok a tőlük követelt összegben nem fizettek meg, s azt sem, hogy a tagokkal szemben e követeléssel összefüggésben szabályszerűen lefolytatott eljárással pótbefizetést írt volna elő, aminek az alperesek nem tettek eleget.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra azt állapította meg, hogy a kereset alaptalan, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

A fellebbezésben írtakra tekintettel csupán megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperes a követelése összecszerűségét a fizetési meghagyás mellékleteként benyújtott adatlappal kívánta igazolni. A fizetési meghagyás kötelezettek részére történő kézbesítéséről rendelkezésre álló tértivevény tanúsága szerint azonban e melléklet a fizetési meghagyással együtt nem lett kézbesítve a címzettek részére. Tekintettel azonban arra, hogy az ítéletábra megítélése szerint a kereset a jogalap tekintetében bizonyult alaptalannak, az összecszerűség vizsgálatára, így az annak igazolása végett becsatolt okirat kézbesítése elmaradása következményeinek értékelésére nem volt szükség.

Az ítéletábra határozata következtében az alperesek váltak teljes mértékben pernyertessé az elsőfokú eljárás során, ezért mellőzni kellett kötelezésüket a felperes részére perköltség megfizetésére, illetve az ügy tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta folytán feljegyzett kereseti illeték állam javára történő megtérítésére, míg a pervesztessé vált felperes által az állam javára megtérítendő illeték összegét az ítéletábra felemelte az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint figyelembe veendő legkevesebb illeték összegére.

A fellebbezés alaposnak bizonyult, ezért a felperes köteles az alperesek részére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján fellebbezési eljárási költség megtérítésére. E címen az ítéltábla az alperesek által a fellebbezésre lerótt 10 000 Ft-os illeték összegét és jogi képviselőjük munkadíját számolta el, utóbbi összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2011. január 18.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -